

Slags gammelt Skrammel laa ophobet. Det var, som om han i sin Hjælpeløshed saae sig om efter noget, der kunde værge ham.

Præsten blev roligt staaende.

„I har det ikke godt her, Lars Oven! Dersom I vil give mig Lov til det, skal jeg sørge for, at I herefter bliver bedre plejet. Jeg vil for Fremtiden selv komme her hver Dag og gaa jer tilhaande. Der kan vel altid være et og andet, som jeg kan hjælpe med. Dersom I er bange om Natten, eller dersom I ikke kan sove, saa skal jeg ogsaa gerne sidde her og læse lidt for jer. Der er en Bog, der hedder Biblen, den er der mange smukke Historier i. Den skal jeg tage med.“

Han havde paa Grund af Stanken i Stuen ladet Døren staa aaben til det Fri. Og nu hørte han hastige Træskotrin udenfor. Et stort, rødhovedet Kvindemenneske med opkiltet Skørt dukkede frem i Døraabningen. Det var en Nabokone, som Sognet betalte for at passe den Gamle under hans Sygdom. Hun havde ligget nede ved Bækken med noget Tøj og set Præsten gaa herind. Hun stod der i Døren og smilte med en daarlig Samvittigheds sleske Smil, mens hun tørrede Fingrene i sit Sækkelærreds Forklæde.

Da Pastor Gaardbo gjorde hende Bebrejdelser for hendes Forsømmelighed, skraldede hun op for at retfærdiggøre sig. Lars var virkelig saa umanerlig stridig. Han vilde ikke have Vand i sit Ansigt og gjorde sig uren i Sengen som en Patteunge.